

De terugkeer van de Zyreniërs

Boek 1

De verdwenen prinsen

Thomas R.J. Peters

Proloog

De zon wierp de schaduw van de bomen op het pad voor hen. Het was een warme dag, zoals bijna alle dagen de afgelopen tijd. Een welkom briesje blies langs Ramits helmvizier en streelde zijn gezicht. Toch slaakte de lijfwacht van de Crimantijnse prins een diepe zucht.

‘Waar ben je het meest bang voor: de bomen, het water of de bergen?’ vroeg zijn ambtgenoot Derek, die hem grijnzend aankeek.

‘De Vyrilianen,’ zei Ramit. ‘Het Varnermeer ligt precies tussen onze grens en die van hen in. Ze kunnen ons daar makkelijk verrassen.’

‘Ach, jij mocht die man die ons naar het Varnermeer gestuurd heeft gewoon niet.’

Ramit ergerde zich eraan dat hij niet serieus genomen werd. Hij was twintig jaar ouder dan dit kereltje. ‘Die man had rode haren en gouden ogen, Derek, *gouden* ogen. Hij beweerde dat zijn ogen die kleur gekregen hadden door lang naar het meer te staren. Dat geloof je toch niet?’

‘Wat maakt het uit of ik dat geloof? De prins wil die bewering op de proef nemen en we kunnen allemaal wel wat verkoeling gebruiken.’

‘Maar wat als die man een spion van de Vyrilianen is die probeert ons in de val te lokken?’

Derek maakte een wegwerpgebaar. ‘De kans dat je een Zyreniër tegenkomt is net zo groot,’ zei hij spottend.

Ramit schudde zijn hoofd. De Zyreniërs, die de natuurelementen naar hun hand konden zetten met hun Zyrenische krachten, waren al lang uitgestorven. ‘Jij was een peuter tijdens de oorlog, dus jij weet niet hoe diep de haat tussen ons en de Vyrilianen is. Als ik wist dat de Vyriliane koning naar het Varnermeer zou komen, zou ik zijn kop van zijn

romp scheiden. Andersom zouden de Vyrilianen hetzelfde doen met de Crimantijnse prins die wij moeten beschermen.'

'Jij zit vast in het verleden, ouwe brombeer.'

En ik ben niet de enige, dacht Ramit. Daarvoor waren er te veel doden gevallen. Nog elke dag zag hij het Vyriliaanse zwaard Thymons keel doorboren, ook al was het zestien jaar geleden gebeurd.

In de verte doemden talloze bergpieken op. Sommige verdwenen in de wolken, andere kwamen daar niet hoog genoeg voor. Aan de voet van de bergen stonden ontelbare bomen. In deze droogte werden ze alleen gevoed door de klaterende beekjes die aan de bergen ontsprongen.

Ramit liep achter Derek, aan de rechterkant van de koets waarin prins Wasel Crimanti van het koninkrijk Crimantum samen met het hoofd van zijn lijfwacht zat. Aan de linkerkant liepen nog twee wachters en vanaf de bok mende de laatste wachter twee bruine, tamme fenirwolven die de koets vooruit trokken. De wolven waren zo groot als een volwassen stier en roken naar hond. Het gezelschap was al een aantal weken bezig met een rondreis door Crimantum. Ze bezochten dorpen en sloepen in herbergen die ze onderweg tegenkwamen.

De bomen stonden steeds dichter op elkaar. Waar de wachter-ruiter eerst nog de wolven langs de bomen kon manoeuvreren, was dat nu niet meer mogelijk. Hij stapte van de bok af, opende de deur van de koets en zei: 'Uwe majesteit, het laatste stuk zult u te voet moeten afleggen.'

De prins stapte uit de koets. Wasel was een spichtige jongen van vijftien. Hij had hagelwit haar: kleurrijker dan het grijs van ouderen, fletser dan het blond van jongeren. Hij droeg een luchtige tuniek van zijde en een fluwelen mantel waar diamanten aan bevestigd waren. Als de zon op de prins scheen, was het net of de jongen licht gaf.

Wasels zilverkleurige ogen schoten schichtig alle kanten op. Ramit had van horen zeggen dat de prins deze rondreis door Crimantum niet zelf gepland had, maar dat deze hem was aangeraden door een genezer

nadat hij een langdurige aanval van gekte had gehad. Ramit wist wel beter dan ernaar te vragen. Als koningin Venja erachter kwam dat je over de gekte van Wasel gesproken had, werd je opgehangen.

‘Uwe majesteit, komt u ons vergezellen tijdens de wandeltocht naar het Varnermeer?’ vroeg Ramit gemoedelijk.

De prins knikte, maar keek Ramit niet aan en hij zei ook niets tegen hem. Dat was Ramit gewend. Als ze als soldaten onder elkaar over vrouwen praatten, zoals soldaten dat doen, zei de prins ook niets. Als ze hem bij een gesprek probeerden te betrekken twinkelden zijn ogen van vreugde, maar hij bleef zwijgzaam. Ramit had met de jongen te doen. Het was alsof hij het leven wel wilde omarmen, maar het simpelweg niet kon.

Het hoofd van de lijfwacht, Desjer, stapte ook uit. Hij was de enige van het gezelschap die naast Ramit oud genoeg was om in de laatste oorlog gevochten te hebben. Zijn haar was zelfs al grijs, terwijl dat van Ramit nog bruin was. Desjer beval alle lijfwachten – op de ruiter na, die bij de wolven en de koets moest blijven – in een cirkel rondom de prins richting het Varnermeer te lopen.

De lucht was broeierig. De knoestige takken van de dicht op elkaar staande bomen waren met elkaar verweven, alsof ze onderdeel uitmaakten van één organisme. Het geheel beperkte hun zicht. Ze zouden uit het niets bestookt kunnen worden, zoals in het Zonneward al die jaren geleden. Ramits hart klopte in zijn keel.

De paar bladeren die al van de bomen gevallen waren, kraakten onder hun voeten, als bevestiging van de droogte die de laatste tijd heerste. Ramit zweette onder het gewicht van zijn harnas. Ondanks zijn bezorgdheid moest hij erkennen dat het idee van een ijskoud meer aanlokkelijk klonk. Zelfs in de beschutting van de bomen was het snikheet.

Het duurde niet lang voordat er tussen de takken weer licht te zien was. Toen ze het Varnermeer bereikten en Ramit niemand zag, haalde hij opgelucht adem. Geen Vyriliaan te bekennen.

Derek sloeg vrolijk een arm om zijn schouder.

'Zie je wel, niemand hier! Het enige dat ontbreekt, zijn een paar leuke boerinnetjes om naakt tikkertje mee te spelen in het water.'

Ramit kon zich niet voorstellen dat er vrouwen geïnteresseerd waren om dat met Derek te doen, maar hij had geen zin om hem dat de vertellen.

'Geniet van de verkoeling.'

Derek duwde Ramit opzij en richtte zich tot Wasel. 'Uwe majesteit, gaat u mee het water in?'

De jongen schudde verlegen zijn hoofd. Hij liep naar de rand van het water en beroerde het met zijn voet. Wasel keek om zich heen, duidelijk verwonderd over de pracht van de natuur. Daarna richtte hij zijn blik op het meer. Ramit vermoedde dat de prins zijn ogen goud probeerde te laten kleuren.

Desjer riep de lijfwachten bij zich. 'Voordat jullie het water ingaan, gaan we eerst verkennen of het veilig is hier.'

De lijfwachten en Wasel verkenden de bosrand om het meer. Afgezien van het gezoem, veroorzaakt door muggen die aangetrokken werden door het water, was er niets opmerkelijks aan de omgeving. Er waren geen andere mensen te zien. Niets wees op een valstrik.

Toen ze terugkeerden bij de rand van het meer zei Desjer: 'Ik wil dat er te allen tijde twee man bij Wasel blijft. Ik neem zelf de eerste wacht. Is er een vrijwilliger die met me meedoet?'

Ramit stak zijn hand op. Ondanks zijn opluchting vond hij het geen prettig idee om nu al te ontspannen. Er was straks nog genoeg tijd om het water in te gaan.

'De ervaren mannen blijven. Nou, jonkertjes, waar wachten jullie op?' vroeg hij. 'Tijd om het meer in te springen!'

Dat lieten de wachters zich geen twee keer zeggen. Ze begonnen met het losgespen van hun schouder- en kniebeschermers. Hier waren ze wel even mee bezig voordat ze zich konden ontdoen van hun harnassen en het water in konden. Zodra ze erin lagen, spetterden ze elkaar nat en duwden elkaar wild onder water.

‘Jonge, wilde honden,’ zei Desjer, die met een grijns op zijn gezicht naast Ramit kwam staan.

‘De onbezonnenheid van de jeugd,’ antwoordde Ramit.

Desjer keek hem streng aan. ‘Ze zijn alleen maar onbezonnen omdat ze nooit oorlog meegemaakt hebben. Ik was er geen voorstander van hierheen te komen, maar als de prins zegt dat hij naar het Varnermeer wil, gaan we naar het Varnermeer.’

Ramit was blij ten minste één gelijkgestemde gevonden te hebben.

‘De weg hierheen deed me denken aan de verrassingsaanval bij het Zonnewoud. Ik heb mijn broertje Thymon verloren daar, en vele anderen.’

Desjer trok zijn helm van zijn hoofd. De zon scheen hun onverbiddelijk warm toe.

‘Het spijt me dat te horen. Mijn zoon is ook omgekomen die middag.’ Het hoofd van de lijfwacht wees met zijn helm in de richting van de jongere lijfwachten, die elkaar schreeuwend onderdompelden in het water. ‘Soms denk ik weleens dat oorlog goed voor die jongens zou zijn. Dat zou ze leren beter op te letten.’

Ramit wilde net zeggen dat Desjer gelijk had toen geritsel hem deed opschrikken en achteromkijken. Een konijn schoot over de droge bladeren langs een struik.

Desjer barstte in lachen uit. ‘Je scherpe gehoor is een goede eigenschap, Ramit, maar een konijn is ongevaarlijk!’

Dat klopte, maar Ramit hoorde meer dan Desjer vermoedde. Hoe kon dat ook anders, na die middag in het Zonnewoud? Elke nacht nog hoorde hij de schoenen die steeds luider over de aarde stampten. Dat hoorde hij nu ook. Het klonk van veraf, maar het kwam dichterbij.

Ramit draaide zich om naar Desjer. ‘Zet uw helm op.’

‘Mijn helm? Wat bedoel je daar...’ Maar op dat moment hoorde hij wat Ramit al gehoord had. Desjer deed onmiddellijk wat Ramit hem gezegd had. Hij draaide zich om richting het meer en riep: ‘Uwe majesteit, hier komen! Mannen, het water uit!’

Het gestamp was nu luid en duidelijk te horen. Het waren meerdere mannen. Het klonk niet zo overweldigend als in het Zonneward, maar wel bedreigend. Ramit trok zijn zwaard. Hij zou die Vyrilianen laten zien dat ze niet met hem konden sullen. Hij had er eerder een aantal gedood. De prins van Crimantum zou niets overkomen. Daar zou hij voor zorgen.

Tussen de bomen vandaan verschenen vijf mannen. Ze droegen niet de blauwe, Vyriliaanse harnassen die Ramit verwacht had te zien. In plaats daarvan droegen ze zwarte overjassen met vergulde schouderbeschermers. Hun knieën en benen waren bedekt met gouden platen. De drie middelste mannen hadden een stok in hun hand. Aan de uiteinden van de stokken zaten uit ijzer en steen gebeitelde vormen die op slag-tanden leken. Degene in het midden droeg ook nog een zwarte hoed met een gouden gewei op de voorkant geborduurd. Zijn haren waren rood en zijn ogen goudkleurig.

Een akelig gevoel be kroop Ramit. Dit was de man die ze bij herberg De Houtsgrens ontmoet hadden. Hij had hen hierheen gestuurd – nee, gelokt. Ongetwijfeld niet zonder reden. Werkte hij voor de Vyrilianen? Hun tegenstanders hadden in ieder geval geen zwaarden, dus ze zouden in het nadeel zijn.

‘Wie zijn jullie?’ vroeg hij.

Geen van de mannen sloeg acht op hem. De roodharige man wees naar de lijfwachten die bezig waren naar de oever te zwemmen. De mannen aan het uiteinde van de groep, degenen zonder stokken, staken hun handen uit in de richting van Derek en de anderen.

Ramit keek achterom en zag hoe het water van twee kanten richting de mannen bewoog, als omgekeerde golven die hen niet richting land, maar dieper het meer induwden. Ze probeerden ertegen in te zwemmen, maar kwamen niet dicht bij de oever. Paniek stond in hun ogen. Hoe wild ze ook met hun armen sloegen, ze kwamen niet vooruit. De golven wentelden zich om hun lichamen heen, waardoor ze geen kant meer op konden. Ze schreeuwden, zwaaiden met hun armen, maar het

hielp niet. De golven torenden boven hen uit, sloegen vervolgens om en duwden hen kopje onder.

Ramit keek weer naar de twee mannen aan het uiteinde van de groep. Ze hielden hun armen voor zich uit en hadden een ingespannen uitdrukking op hun gezicht. Dit waren niet zomaar golven. Deze hadden zij veroorzaakt, met Zyrenische krachten. Dat was onmogelijk!

En toch was het zo.

Ramit merkte dat zijn knieën begonnen te knikken. Hij moest zichzelf bij elkaar rapen als hij zijn makkers wilde redden. De Zyreniërs hadden stokken, maar die kon hij zo kapotslaan met zijn zwaard. Van een afstand was hij machteloos; van dichtbij zou hij de overhand hebben. Hij hief zijn zwaard, stormde naar voren en riep: 'Voor Wasel!'

De man met de gouden ogen richtte zijn vrije hand op de stok in zijn hand. De stenen slagtang maakte een achterwaartse beweging en sloeg neer op de ijzeren slagtang. Er lichtte een vlam op uit zijn stok, die nu net een fakkel was. Met zijn vrije hand reikte de man naar het vuur. Dat kwam met de snelheid van een door een boogschutter afgeschoten pijl op Ramit af.

De vlammen kwamen zijn vizier binnen. Zijn wimpers, wenkbrauwen en haar verschroelden. Direct liet hij zijn zwaard los en greep met beide handen naar zijn helm terwijl hij op zijn knieën viel. Zijn huid brandde en hij schreeuwde het uit. Een harde trap tegen zijn helm zorgde ervoor dat hij opzij viel.

Het was alsof zijn huid van zijn gezicht geschraapt werd. Ademen was praktisch onmogelijk. Krampachtig probeerde hij zijn helm van zijn hoofd te rukken, maar het metaal leek wel verweven met zijn huid. De pijn was zo hevig, dat hij dreigde het bewustzijn te verliezen. Ergens hoorde hij Desjer schreeuwen, maar dat was slechts fluisteren vergeleken bij het gebrul van Wasel, die riep: 'Vuur! Vuur! *Vuur!*'

Zijn stem stierf weg. Ramit dacht dat Wasel gestorven was, maar hoorde iemand naast hem vragen: 'Wat wilt u dat we doen met de prins, consul Nouari?'

Het antwoord kon Ramit nauwelijks verstaan. Hij ving slechts flarden op van wat de consul zei: ‘... Hem weg... Dood... Nodig...’

Zijn kin prikte. Iemand frummelde aan de touwtjes van zijn helm. Toen scheen er fel licht door zijn verbrande oogleden. Ondanks de pijn zoog Ramit zijn longen vol. Het was bevrijdend om weer adem te kunnen halen. Hij zag twee mannen op hem neerkijken.

‘Hij leeft nog,’ zei een van hen. ‘Wat wilt u met hem doen?’

‘Doden,’ zei de man met de gouden ogen, de man die hen hierheen gelokt had. ‘Maar eerst zal ik antwoord geven op zijn vraag. Wij zijn de Zonen van Verhaihoist, wachter van de prins. Dat zegt jou niks, maar iedereen zal weten wie wij zijn.’

De man lachte. Ramit voelde de hitte terugkeren en op gruwelijke wijze bezit van hem nemen. Zestien jaar geleden werd hij verrast in het Zonneward en stierf zijn broertje. Nu werd hij verrast in de bossen rondom het Varnermeer. Allebei gestorven in een verrassingsaanval. Alsof het zo had moeten zijn.

Tot snel, Thymon.

Gendel - Het beraad

Met weemoed keek Gendel vanuit de eetkamer van zijn toren neer op de oefenvelden, die op het dak van de burcht van Anza lagen. Jonge hertogszonen sloegen als bezetenen op elkaar in; het gekletter van hout op hout drong door de glas-in-loodramen naar binnen. Als twaalfjarige hertogszoon was Gendel naar Anza gestuurd om de opleiding tot ridder te volgen. Vierentwintig jaar later was hij geen hertog, maar de keizer van Het Rijk en was zijn eigen zoon, Renser, bijna oud genoeg om te beginnen met de opleiding tot ridder.

‘Ik ga ze allemaal verslaan!’ riep Renser vol overtuiging. Zijn zoon had dezelfde smaragdgroene ogen als zijn moeder Calin, en een lichtere haarkleur dan allebei zijn ouders. Hij was een energieke jongen met veel bravoure. Over dat laatste maakte Gendel zich soms zorgen. Renser was tenger van postuur, waardoor het onwaarschijnlijk was dat hij kans zou maken om zijn medestudenten te verslaan tijdens sparsessies. Ook ontbrak het zijn zoon nog aan kennis over politieke, historische en financiële zaken om hem op te kunnen volgen als keizer van Het Rijk. Het feit dat Renser dat zelf niet inzag, was gevaarlijk.

‘Voordat het zover is, zal je goed moeten eten, lieverd,’ zei Calin.

Zijn vrouw stond achter hen, gekleed in een japon in de groen met zwarte kleuren van Het Rijk. Haar kastanjebruine haren vielen losjes over haar schouders.

Gedrieën gingen ze aan tafel zitten. Gendel schepte wat salade op zijn bord, waar al een gebraden biefstuk gedrenkt in wijnsaus op lag. Hij sneed net zo makkelijk door de biefstuk als door boter; het vlees smolt op zijn tong als paté.

‘Ik wil de tweegevechten van het ridder-toernooi winnen!’ riep Renser tussen het eten door.

‘Een nobel streven,’ zei Gendel, zijn stem bedachtzaam. ‘Maar dat krijg je niet zomaar voor elkaar.’

‘Ik zal doen wat nodig is.’

‘En wat is volgens jou nodig?’

‘Snel, sterk en groot worden.’

Gendel gniffelde. Het was mooi dat zijn zoon benoemde wat hij moest doen, maar hoe ging hij dat voor elkaar krijgen? Hij wilde hem een vervolgvraag stellen, maar Calin pakte zijn hand en zei: ‘Renser heeft nog tijd genoeg om zich voor te bereiden op zijn toekomst.’

Na zeventien jaar huwelijk kon hij zijn angsten niet meer voor zijn vrouw verbergen – zeker niet waar het hun zoon betrof. Met enige tegenzin knikte hij. Hij wilde de maaltijd met zijn gezin niet verpesten, en er was inderdaad nog tijd voor Renser. Toch stak het hem dat hij capabeler was geweest dan zijn zoon toen hij dezelfde leeftijd had. Was dat zijn schuld? Had hij zich meer bezig moeten houden met Renser, in plaats van met staatszaken? Had hij strenger voor zijn zoon moeten zijn, zoals zijn eigen vader voor hem geweest was? Hij probeerde die gedachten van zich af te zetten en nam zich voor een luchtigere houding aan te nemen gedurende de rest van de avondmaaltijd.

Plotseling gingen de deuren van de eetkamer open.

‘Excuseert u mij voor het storen, uwe keizerlijke majesteit,’ zei de hofmeester. ‘Maar er is zojuist verontrustend nieuws binnengekomen dat niet kan wachten.’

Gendel depte de wijnsaus van zijn stoppels en richtte zich tot zijn vrouw en zoon. ‘Wacht niet op mij. Ik weet niet hoelang dit gaat duren.’

Hij volgde zijn hofmeester de wenteltrap af, de toren uit. De raadszaal bevond zich in het hart van de Burcht van Anza. Doordat de zaal geen ramen had, was het er bedompt. Het rook er permanent naar aan-

gebrand brood. Toortsen die naast de portretten van de Vier Veroveraars hingen, verlichtten de zaal. Rondom de langwerpige tafel, waar een kaart op lag, hadden zich drie leden van zijn hofraad verzameld.

Generaal Theo Koufasi stond voorovergebogen over de kaart. Hij was een buitengewoon sterke strijder geweest ten tijde van de Slag om Anza, vijftien jaar geleden, maar was sindsdien tientallen kilo's aangekomen. Tegenover hem zaten Gendels jongere broer Gares en heer Asteros.

Gares was met zijn drieëndertig jaar drie jaar jonger dan Gendel, maar hij leek ouder: zijn haar was kort en grijs, terwijl dat van Gendel tot zijn schouders hing en bruin van kleur was. Het was echter boven iedere twijfel verheven dat heer Asteros de oudste man van de hofraad was. De adviseur had een grijze baard die tot op zijn borst hing. De haren op zijn hoofd hadden dezelfde kleur en reikten eveneens tot zijn borst, waardoor onderscheid maken tussen hoofdhaar en baardhaar moeilijk was. Zoals altijd droeg hij een onberispelijk wit gewaad.

'Ik neem aan dat jullie een goede reden hebben om me te storen tijdens een diner met mijn gezin,' zei Gendel.

Gares knikte. 'Dat hebben we zeker, uwe keizerlijke majesteit. Prins Wasel Crimanti, de jongere broer van koningin Venja, wordt vermist.'

'Hij was op rondreis door Crimantum,' zei generaal Theo Koufasi. Hij wees op een omcirkeld gebied op de kaart. 'Zijn koets is nabij het Varnermeer gevonden, samen met een verkoold lichaam. De fenirwolven zijn verdwenen. Aan de oever van het meer zijn drie verdronken lijfwachten en nog twee verkoold lichamen gevonden. Vermoedelijk zijn alle verkoold lichamen lijfwachten, want ze droegen allemaal Crimantijnse harnassen.'

Het Varnermeer lag voor de helft in Crimantum en voor de helft in Vyril. De koninkrijken leefden sinds het einde van de oorlog op gespannen voet met elkaar. Gendel vermoedde dat koningin Crimanti de Vyrianen ervan zou beschuldigen dat ze haar broer iets aangedaan hadden. Hij wendde zich tot zijn hofmeester. 'Nodig koningin Venja Crimanti en

koning Borgdan Vyrilia uit om naar Anza te komen voor overleg. We moeten zorgen dat dit niet uit de hand loopt.’

‘Geef koningin Crimanti de mogelijkheid om Vyriliaans grondgebied te doorzoeken,’ opperde Gares. ‘Als Borgdan en zijn hertogen onschuldig zijn, hebben ze niets te verbergen.’

‘Dat zal die trotserik nooit accepteren,’ zei Theo. ‘Reken maar dat Borgdan zijn leger aan zijn grenzen opstelt zodra de Crimantijnen in de buurt komen. Sterker nog, ik denk dat hij zelf aan de frontlinie verschijnt. Dan hebben we zo weer oorlog en zoals jullie zien, ben ik daar niet klaar voor.’ Hij lachte hartelijk en sloeg op zijn ronde buik.

Heer Asteros schraapte zijn keel. ‘Ik denk dat de keizer gelijk heeft. Zolang we niet weten wat er met Wasel gebeurd is, moeten we proberen een dialoog te creëren tussen Borgdan en Venja, hoe uitdagend dat ook zal worden.’

Gares tikte tegen zijn slaap. ‘Denk na, oude dwaas. Het gaat om de broer van de koningin. Alleen zijn terugkeer zal toereikend zijn. Wij moeten haar assisteren, zelfs als dat betekent dat Borgdan zijn trots op zij moet zetten.’

Met een nadenkende blik keek Gendel voor zich uit. Door de twee koninklijke families in Anza uit te nodigen gunden ze zichzelf tijd. Met een beetje geluk zou Wasel gevonden worden voordat Venja en Borgdan waren aangekomen. Als dat niet gebeurde, kon dat een volgende oorlog inluiden. Dat moest hij voorkomen. *Gares heeft deels gelijk. We moeten Venja assisteren, maar we moeten ook Borgdan niet tegen ons in het harnas jagen.*

‘Theo, stuur manschappen naar Crimantum om de soldaten aldaar te ondersteunen met zoeken.’ Gendel richtte zich tot zijn hofmeester. ‘Stuur brieven naar de Vyriliaanse hertogen wier land aan de Crimantijnse grens ligt en zeg hun, in belang van Het Rijk, te helpen zoeken naar Wasel Crimanti.’

‘Dat zullen ze niet leuk vinden,’ zei de hofmeester.

‘Nee, maar ze moeten wel als ze in vrede willen blijven leven.’ Gendel overwoog de mogelijkheid van oorlog. Net als vijftien jaar geleden zou hij Zakaraanse troepen nodig hebben om de vechtende Crimantijnen en Vyrilianen te beteugelen. ‘Stuur ook een brief naar de Zakaraanse koning. Ik wil dat zijn leger paraat staat als de situatie escaleert. Aan de slag.’

Iedereen maakte aanstalten om de raadszaal te verlaten, maar Gendel zei: ‘Niet jij, Asteros.’

De adviseur bleef op zijn plek zitten. Nadat iedereen vertrokken was, sloot Gendel de deuren. De andere raadsleden dachten dat Asteros slechts een adviseur was, maar Gendel wist wel beter. Asteros was de leider van De Orde: een geheime organisatie van mensen met Zyrenische krachten die voor de keizer werkten. Alleen de keizer en de Ordeleden wisten van die samenwerking af.

‘Twee zijn er verdronken en vier verkoold. Kunt u mij daar meer over vertellen?’

‘Voordat we met de keizers van Het Rijk samenwerkten, werden we veelvuldig vervolgd. Dat willen we niet nog eens meemaken. Dus nee, ik vermoed niet dat mensen met Zyrenische krachten betrokken waren bij de verdwijning van de prins, uwe keizerlijke majesteit, al kan ik het ook niet volledig uitsluiten. Ik zal ernaar laten kijken.’

Het leek Gendel al onlogisch dat Zyreniërs het in hun hoofd hadden gehaald om de prins van Crimantum aan te vallen. Toch viel het niet uit te sluiten door de manier waarop de lijfwachten gestorven waren. Nu Asteros zei dat hij geen vermoedens had, kon Gendel zich richten op de mensen van wie hij *wel* dacht dat ze Wasel aangevallen hadden: Vyrilianen.

‘Wasel kon toch wel bedenken dat het gevaarlijk zou zijn als hij, als prins van Crimantum, zich zo dicht bij de Vyriliaanse grens zou begeven? Wat een stommeling!’

‘Het is algemeen bekend dat prins Wasel een ziekte in zijn hoofd heeft,’ reageerde Asteros terwijl hij door zijn grijze baard streek. ‘Maar

wat hij wel of niet had kunnen bedenken is niet relevant; daar hebben we nu niets aan. Ik laat de raafmensen die ik tot mijn beschikking heb het gebied uitkammen en zal een paar van mijn mannen naar Vyrili-aanse dorpen en steden rondom het Varnermeer sturen. Wie weet vangen ze iets op.'

'Goed. Wasel vinden heeft nu de hoogste prioriteit.' Gendel keek de sombere, slechts door vlammen verlichte raadszaal rond. Hij dacht aan Renser, aan wie hij nu nog minder aandacht zou kunnen besteden dan hij zou willen, en verzuchtte: 'Ik vrees dat we hier weer veel tijd gaan doorbrengen.'

Lucea – Het lustrum

De gordijnen die over de twee bazaars van Tansavië-stad hingen waren traditiegetrouw in de familiekleur van de Nemancia's geverfd: zeeblauw. Het volk verzamelde zich massaal achter de binnenplaats van Lucea's paleis. Ze kon geen zandkorrel tussen hen in zien liggen. Nog nooit waren er zo veel mensen naar het paleis gekomen om een glimp van haar op te vangen. Het irriteerde haar.

Vandaag begon het lustrumtoernooi. Voor de eerste keer zou dat om haar, de zeventienjarige Godsdochter Lucea Nemancia, draaien. Het was tijd dat ze zich aan het volk toonde.

Ze liep de trappenhal in. De trappen waren hoger dan menig huis. Op de begane grond knielden twee leden van haar adviesraad voor haar neer. Legeraanvoerder Henri Bastain kwam uit Het Rijk, maar was naar Tansavië geëmigreerd na de oorlog. Naast hem knielde haar broer Huig.

Het derde lid van haar adviesraad, haar andere broer, Kring, knielde niet neer. 'Je ziet er prachtig uit, zusje,' zei hij toen ze beneden was.

Lucea's zeeblauwe haren werden donkerder naarmate ze haar kruin naderden. Het haar van de Godsdochters was van generatie op generatie donkerder geworden. Haar ogen waren wel even zeeblauw als die van de Godin Letencia Nemancia. Ze droeg een jurk waarop tufalbloemen rond haar hals en schouders afgebeeld waren.

'Kniel voor de Godsdochter, Kring,' zei Huig streng.

'Kom, kom,' zei Kring, 'voor ons blijft ze altijd ons kleine...' Hij kapte zijn zin af bij het zien van Henri's boze blik.

Hoewel haar broers luttele minuten na elkaar ter wereld waren gekomen, leken Kring en Huig niet op elkaar. Kring had een strakke kaaklijn, de kleur haren en ogen van de Nemancia's, en hij was gespierd als

een os. Huig had een gezet postuur, doffe ogen en wilde, donkerbruine haren.

‘Het spijt me dat ik mijn officier niet in bedwang kon houden, uwe Godsdochter,’ zei Henri.

‘Kring weet zaken altijd luchtig te houden,’ zei Lucea. Ze keek hem aan. ‘Maar op sommige dagen is dat passender dan op andere. Laten we gaan.’

Ze liepen langs de zuilen de binnenplaats op en stapten in de koets. Die weerkaatste de zonnestralen die erop schenen, precies zoals de zee dat deed. Terwijl de menner zijn paarden aanspoorde, gingen de poorten open. Het volk schreeuwde de Godsdochter enthousiast toe en vormde een erehaag rondom de koets. Lucea wuifde naar hen.

De koets reed de openbare weg op en liet de massa achter zich. Ze reden van het westerse naar het oosterse uiteinde van Tansavië. Daar-tussen lag een weg die door een dor, kaal landschap voerde. Ze zouden de hele ochtend onderweg zijn.

‘Wat kijk je moeilijk,’ zei Kring tegen zijn tweelingbroer.

‘Het spijt me dat ik mensenlevens belangrijk vind,’ reageerde Huig cynisch.

‘Ze kiezen er zelf voor te strijden om de hand van ons zu... de Godsdochter.’

‘Dat zou niet zo moeten zijn.’

‘Ach, jij moet wat minder van die deprimerende dingen lezen en wat zorgelozer leven. In de kroeg loopt ‘s nachts genoeg leuks rond om je gedachten mee af te leiden. Probeer dat eens.’

Huig snoof. ‘Die dingen heten boeken en zorgeloos leven leidt tot nalatigheid. Hoe kun je een toernooi waarin mensen elkaar afslachten goedkeuren?’

Daar gaan we weer. Hoewel Lucea net als Huig het lustrumtoernooi verachtte, had zij nooit de behoefte gehad om haar mening erover te ventileren. Het volk hield van het toernooi, dat onlosmakelijk verbonden was met de Goddelijke Familie. Zonder het lustrumtoernooi kon

Tansavië zich net zo goed ontdoen van de Godsdochter en zich aansluiten bij Het Rijk.

‘Als je invloed wil hebben op het beleid, moet je onze oom maar opvolgen als familiebestuurder,’ vond Kring.

Huig wilde daar iets tegeninbrengen, maar Henri was hem voor. ‘Monden dicht! Er rust al genoeg op Lucea’s schouders deze dagen. Jullie gezever hoeft ze er niet bij te hebben.’

Lucea bedankte hem.

De koets arriveerde bij het Goddelijk Stadion; de toeschouwers waren al binnen. Een ring van golven en zeemeerminnen, gebeiteld uit dezelfde steensoort die voor De Bevrijding machtige Zyreniërs had afgebeeld, omsloot het pal naast de zee gelegen, zandkleurige gebouw. De wachters bij de ingang, die vrijgehouden werd voor de Nemancia’s, stapten opzij om ruimte te maken voor de koets. Terwijl de rest naar boven ging, bleef Lucea achter in de hal. Het laatste lid van haar adviesraad, geschiedenismeester Moren, was al gearriveerd. Hij stond klaar om het veld midden in het stadion te betreden. Ze zouden na elkaar het volk toespreken.

Moren knikte naar de wachters. Ze duwden de dubbele deuren open die de hal van het veld scheidde. Zonnestralen beschenen hen vanaf het westen. Moren betrad het veld onder een ingetogen applaus van het publiek. Hij had bijna geen haren meer en liep voorovergebogen. Desondanks droeg hij de zandbruine toga, die alleen de geschiedenismeester mocht dragen, met trots.

Zodra hij in het midden van het cirkelvormige veld stond, begon hij zijn speech. ‘Welkom bij het eenentachtigste lustrumtoernooi van Tansavië. Vandaag is het vierhonderdvijf jaar geleden dat Letencia Nemancia, Godin van de Zee en Tansavië, ons uit de ketens van de Zyreniërs bevrijdde. Vanaf dat moment waren wij geen slaven meer, maar volwaardige burgers!’ Moren pauzeerde even. De duizenden mensen op de tribunes juichten zijn woorden toe. ‘Nadat zij onze vijanden met de hulp van onze voorouders versloeg, besloot ze dat de sterkste man van het

eiland aan haar zijde moest staan. Zij aan zij zouden de Godin en de sterkste man van het eiland alle Tansavianen kunnen beschermen ingeval van terugkerend gevaar. Daarom richtte ze het lustrumtoernooi op. Eens in de vijf jaar strijdt iedere man die meent de sterkste van het eiland te zijn, tot de dood. De winnaar mag het opnemen tegen de huidige man van de Godsdochter: Nemetz!' Moren wees naar boven.

Nemetz stond op uit zijn stoel boven in het stadion. Zijn ogen waren zo donker als obsidiaan, zijn haren zwart en vastgebonden in een knot. Hij droeg geen kleding om zijn imposante torso. Bijna tien jaar was hij met Godsdochter Lio getrouwd geweest. Lucea's moeder was een halfjaar geleden aan de gevolgen van de pokken overleden. Omdat Nemetz niet de vader van Lucea was en hij nog steeds de titel droeg van sterkste man van het eiland, moest Lucea met hem trouwen.

'Maar nu eerst, zij waar jullie op wachten. Haar eerste lustrumtoernooi als Godsdochter: Lucea Nemancia!'

Lucea betrad het veld en er barstte een oorverdovend gejuich los. Ze weerstond de neiging om haar oren te bedekken en liep naar het midden, waar ze Moren afloste en wachtte met spreken tot het publiek gekalmeerd was. 'Mijn volk, ik ben hier omdat de sterkste man van het eiland aan mijn zijde hoort te staan,' zei ze. 'Dit jaar heeft een recordaantal van tweehonderddrieënvijftig mannen zich aangemeld voor de strijd om mijn hand. Iedereen die sterft beschermt Tansavië. Zij leiden mij tot de sterkste man. Degenen die sterven worden voor altijd herinnerd!' Het publiek scandeerde haar naam en ze wachtte tot het volk stil was voordat ze verder sprak. 'Op de eerste dag bevechten alle deelnemers elkaar met blote handen en voeten. Na vandaag zullen nog vijftien mannen in leven zijn. Laat de eerste dag van het lustrumtoernooi beginnen!'

Onder een luid applaus liep Lucea terug naar de hal. Nadat ze uit het oog van het publiek verdwenen was, legde Moren een hand op haar schouder en zei: 'Goed gedaan.'